

ALASTAIR CHISHOLM

Sárkány Akadémia

Tomas
és
Vasbőrű

Móra

ALASTAIR CHISHOLM

Sárkány Akadémia

ALASTAIR CHISHOLM

Sárkány Akadémia

Tomas
és
Vasbőrű

Móra Könyvkiadó

A mű eredeti címe:

Alastair Chisholm *Dragon Storm – Tomas and Ironskin*

Első kiadás: Nosy Crow Ltd, 2022

Text © Alastair Chisholm, 2022

Cover illustrations © Ben Mantle, 2022

Illustrations © Eric Deschamps, 2022

This translation of *Dragon Storm: Tomas and Ironskin*
is published by arrangement with Nosy Crow ® Limited.

Fordította: Varró Zsuzsa

*Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb
engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását
és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését –
szigorúan tilos!*

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Varró Zsuzsa, 2023

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

DRAKONIS FÖLDJÉN NINCSENEK SÁRKÁNYOK.

Valamikor voltak. Valamikor régen
az emberek és a sárkányok barátok
voltak, és együtt őrizték a királyságot.

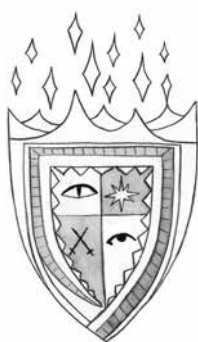
Bölcsek voltak és erősek, együtt
építették fel Rivven nagyszerű városát.

De aztán jött a Sárkányvihar,
és a sárkányok visszavonultak
az emberek világából.

Drakonis lakói számára legendákká
és mítoszokká lettek.

Így aztán napjainkban,
Drakonis földjén, nincsenek sárkányok...

...vagy legalábbis az emberek így hiszik.

TOMAS

Tom a kovácsfújtatóval szította a tüzet, levegővel táplálta a lángokat, amíg már élénksárgán izzottak. Mellette az apja egy hosszú fémdarabot kalapált. Gyors mozdulatokkal dolgozott, egy lapos tűzfogóval tartva a munkadarabot. Szikrák röppentek minden pendüléssel.

– Készen állsz, Tomas? – kiáltotta hangosan a kovács.

– Igen! – rikantotta Tom.

Apa beletartotta a fémet a tűzbe, nem törődve a pattogó lángokkal. Addig tar-

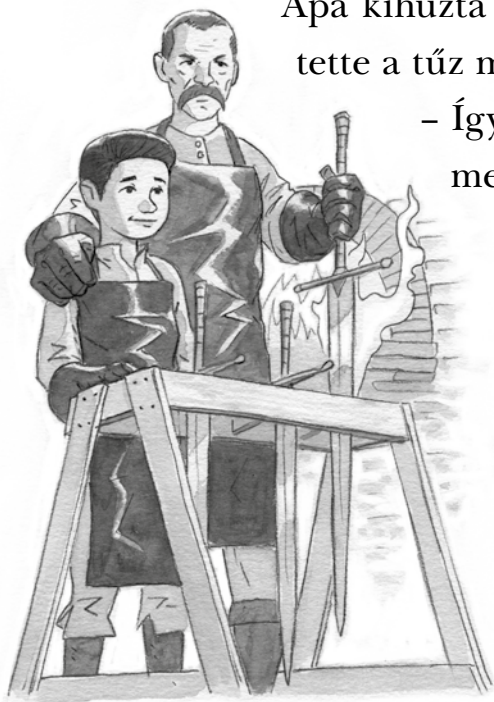
totta ott, amíg az kissé meglágyult; akkor kiemelte a narancssárgán ragyogó vasat, és tovább kalapálta a széleit, míg kard alakú nem lett.

Tom zihált a forróságban.

– Készülj fel! – figyelmeztette Apa. Fel-emelte a kardot, belemerítette a vizes dézsába, és rögtön felcsapott egy dühödt SZISSSSSZ! Gőz töltötte be a műhelyt, a víz csak úgy bugyborékol és fröcskölt.

Apa kihúzta a kardot, és oda-tette a tűz mellé az állványra.

– Így ni! – mondta, és megtörölte a hom-lokát. – Hagyjuk hűlni egy kicsit, aztán jöhetnek az utolsó simítá-sok. Szép mun-ka volt, fiam!

Tom szélesen elmosolyodott. Égett az arca, sajgott a karja, de nagyon szeretett a kovácsműhelyben segíteni. Szerette a kovácsmesterséget, azt, ahogy Apával együtt elkezdtek megmunkálni a csúf fémrögöket, amik a kezük alatt szerszámokká, lópatkókká vagy kardokká alakultak át. Apa az állványra pillantott, ahol nyolc kard feküdt készen, és jóváhagyólag bólintott.

– Ideje ebédelni.

Apa elkészítette az ételt, Tom pedig megterítette az asztalt, és éppen végzett, amikor Anya megérkezett a piacról.

– Te jó ég, hogy néztek ki! – korholta őket. – Nyakig szurtosan az én szép tiszta konyhámban! Sicc innen!

– Sajnáljuk! – mentegetőzött Apa. – Gyere, fiam, szedjük rendbe magunkat.

Kinyomakodott a konyhából Anya mel-

lett, adott neki egy nagy puszit, és összekormozta az arcát.

Anya mérgesen fújta egyet.

– Kifelé! Kifelé, különben a disznókkal fogtok enni!

Nevetve kimentek a nyomókúthoz, megmosakodtak, aztán visszajöttek és leültek az asztalhoz.

– Hogy ment ma a piac? – kérdezte Apa, és befalt egy nagy darab kenyeret.

Anya felsóhajtott.

– Nem valami jól. Godfik király megint megemelte a gabonaadót. Mildred Foxton azt mondja, azért, mert a sárkányok felégették a termést.

Apa felmordult.

– Vagy csak több pénzt akar, hogy még egy tornyot építtessen a palotájára.

– Csitt! – intette le Anya, és Tomra pil-

lantott. – Tartsd meg magadnak az ilyen beszédet, Felipe.

Apa mogorva arcot vágott, de nem szólt semmit.

– Tényleg vannak sárkányok? – kérdezte Tom.

Apa felsóhajtott.

– Réges-régen voltak – felelte. – Szerte az egész királyságban, és itt, Rivvenben is.

– Rettentőek voltak – mondta Anya. – Hatalmasak! És tüzet okádtak! Nagyon vad idők voltak azok.

– De ez évszázadokkal ezelőtt történt – tette hozzá Apa. – Rivvenben már ezer éve nincsenek sárkányok.

Tom elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Ha nincsenek sárkányok, akkor mi nek készítünk sárkánykardokat?

– A király ragaszkodik hozzá, hátha esetleg valamikor vissza találnának jönni. – Apa megvonta a vállát. – Ami nekünk jó! Rosszul megy az üzlet. Az ilyen megrendelésekre kapott aranyakból telik élelemre tavaszig.

Apa befejezte az ebédjét.

– Gyerünk, Tomas, folytassuk! Hork kapitány holnap jön a kardokért.

A kovácstűzhely kissé már lehűlt, de a kinti csípős téli levegő után még mindig elképesztően melegnek tűnt a műhely. Apa levette a kardokat az állványról. Még nem volt rajtuk markolat, és feketék voltak, egyenetlen élekkel. Tom és Apa munkához láttak.

Apa fölszerelte a markolatot a pengékre,

Tom pedig egy külön erre való csiszolókövel simára és élesre munkálta őket. A fémnek valami különös, örvénylő, olajos mintázata volt. Apa azt mondta, a titkos összetevőktől, amiket az érchez kevert, amiktől nemcsak egyszerű kardok lettek, hanem sárkánykardok, amelyek képesek átvágni még a sárkánybőrt is.

Tom óvatosan visszahelyezte a kardokat az állványra. De ahogy az utolsóért nyúlt, a kovácstűzhelyre pillantott – és elakadt a lélegzete!

Egy arc volt a tűzben!

Egy hosszú arc lebegett a lángok között, sötéten csillámló árnyként. Nem emberi arc volt: hosszúkásabb annál, csontos, a feje tetején taréj, két szeme egy-egy tűzkarika.

Tom úgy bámulta, mintha álmodt volna. A szemek csak úgy lángoltak! A száj ki-

nyílt és látni engedte az éles, veszedelmes fogak egész sorát.

– Tomasssssssss – sziszegte.

Tom eltátotta a száját.

– Állj készen, Tomasssssssssss...

– Tomas! Tom, mit csinálsz?

Tom pislogott egy párat, aztán felpillantott. Apa kérdően nézett rá.

– Jól vagy, fiam?

– Azt hittem, hogy... – Tom a kovács-tűzhelyre sandított, de most nem volt ott semmi. – Mintha láttam volna valamit – motyogta.

Apa elmosolyodott.

– Hosszú volt ez a nap. Majd holnap befejezzük.

Tom bólintott, és bementek vacsorázni.

Aznap éjjel, miután bepackolódtak kicsi fekhelyére, megint eszébe jutott az arc. Az a csontos fej, és azok az éles, de még milyen éles fogak! És a szemek...

Felriadt a sötétben. Aztán nevetett magában, hogy milyen élénk a fantáziája, és újra elaludt.

Az utolsó kardot másnap reggel fejezték be. Tom többször is odalesett a lángokra, de ma nem volt ott semmi – csak a ropogó fa és a fehéren izzó faszén.

Felemelte a kardot, nézte, ahogy csillog. Apa is megszemlélte.

– Szép munka, fiam. Gyere, fejezzük be! Hork kapitány mindjárt itt lesz.

Ládákba tették, és a bejárathoz hordták a kardokat. Amikor Apa kiment, Tom még egyszer a kovácstűzhelyre pillantott – és ott volt az arc! Egyértelműen, sötéten, és tüzesen lángoló szemekkel...

– Állj készen, Tomassssss! – sziszegte.
– Itt van...

– Tomas! – kiáltotta odakintről Apa. – Gyere, itt van!